LIDA Stories

lidastories.net

Zilamekî kal wekî mêr / Um homem idoso por marido

✎ Aranya
Sunniva Høiby-Øiset
Hebûn Stembar (kmr), João Caramelo (pt)

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.
https://creativecommons.org/licenses/by/4.0

Zilamekî kal wekî mêr

Um homem idoso por marido

✎ Aranya
Sunniva Høiby-Øiset
Hebûn Stembar

5

کورمانجی kmr / português pt

Min digot qey mêrên Norwêcî zilamên herî baş ên cîhanê ne, lê ew ne rast e! Berî ku ez wî zilamê ku bû mêrê min nas bikim, ez li Bangkokê di kargehekê de dixebitim, û ew li Pattaya dijiya. Me bi rêya Înternetê hev nas kir û di dawiyê de bûn cotek.

. . .

Eu pensava que os homens noruegueses eram os melhores homens do mundo, mas isso não é verdade! Antes de conhecer o homem que se tornou meu marido, trabalhei numa fábrica em Banguecoque e ele vivia em Pattaya. Conhecemo-nos através da Internet e acabámos por nos tornar um casal.

Piştî demekê me biryar da ku em bizewicin. Ez ji malbateke feqîr hatim, lema jî hebûna mêrekî biyanî yê ku bikaribe debara malbata min bike, bû parekî sedema ku ez bi wî re bizewicim.

. . .

Passado algum tempo, decidimos casar. Venho de uma família pobre, pelo que ter um marido estrangeiro que pudesse tomar conta da minha família foi uma das razões para casar com ele.

Em koçî Norwêcê kirin, û min dest bi dibistanê kir ku ez Norwêcî hîn bibim. Demek dijwar bû. Ehliyeta min tune bû, mêrê min mecbûr ma bi ajotina min bibira dibistanê, li benda min bisekine û vegere. Ji her alî ve saetek bû. Piştî demekê em nêzîkî hev bûn, lê wî dîsa jî israr kir ku min bi ajotina dibistanê. Wî nedixwest ku ez bi tenê bimeşim.

. . .

Mudámo-nos para a Noruega, e eu comecei a frequentar a escola para aprender norueguês. Foi um período difícil. Não tinha carta de condução e o meu marido tinha de me levar à escola, esperar por mim, e conduzir de volta. Era uma hora em cada sentido. Passado algum tempo, mudámo-nos para mais perto, mas ele insistia em conduzir-me até à escola. Ele não queria que eu andasse sozinha.

Nizanim paşeroj wê çi bi xwe re bîne. Plana min ew e ku ez biçim dibistanek din, lê mêrê min naxwaze ku ez wiya bikim. Ew plan dike ku dûrtir biçe da ku karê min tevlihev bike. Ez dixwazim li ber xwe bidim lê nizanim çawa. Jiyana li welatekî din bi mêrekî pîr re ji ya ku min texmîn dikir dijwartir e.

. . .

Não sei o que o futuro trará. O meu plano é ir para outra escola, mas o meu marido não quer que eu faça isso. Ele está a planear irmos viver para mais longe para me dificultar a vida. Eu quero resistir, mas não sei como. Não é tão fácil como eu pensava viver num país estrangeiro com um homem idoso como marido.

Ji dema ku ez hatim Norwêcê hema hema tu pereyê min nemabû. Mêrê min carekê ji bo firavînê pere da min, lê ji ber ku pereyê min pir hindik bû min ew parast. Hevalên min ên li dibistanê dixwazin ji min re bibin alîkar ku karekî peyda bikim. Mêrê min, min ji bo karê paqijiyê minasib nabîne.

. . .

Quase não tenho tido dinheiro desde que vim para a Noruega. Uma vez, o meu marido deu-me dinheiro para o almoço, mas como eu tinha tão pouco, guardei-o. Os meus amigos na escola querem ajudar-me a arranjar um emprego, mas o meu marido diz que eu não posso. Ele não acha que trabalhar como empregada de limpeza seja apropriado para mim.

Li şûna wî karekî din ji min re hebû – çêkirina garajê. Ew serkar bû û min her tişt kir. Ji ber ku nexweş bû, nikaribû pir tişt bike. Ji çêkirina garajê pere stend, lê neda min.

. . .

Em vez disso, ele tinha outro trabalho para mim – construir uma garagem. Ele era o patrão e eu fazia tudo. Ele não podia fazer muito porque estava doente. Ele não me deu nenhum do dinheiro que ganhou com a construção da garagem.

Rojekê gava ew li malê tenê bû, wî got ku ew bêzar bûye û biryar da ku em kûçikek bistînin. Min kûçikek nedixwest ji ber ku ez piştî dibistanê westiyam û karê malê hebû. Wî got ku ewê her roj bi kûçikê bimeşe, lê di dawiyê de ez neçar bûm ku hem kûçik û hem jî mêrê xwe yê pîr biparêzim.

. . .

Um dia ele disse que ficava aborrecido quando estava sozinho em casa, por isso decidiu que devíamos arranjar um cão. Eu não queria um cão, pois estava cansada depois da escola e tinha trabalhos de casa para fazer. Ele disse que passearia o cão todos os dias, mas afinal eu tive de cuidar tanto do cão como do meu marido idoso.